

OSEMDESET LET ZORANA KOMACA

Milan Naprudnik

Zoran Komac

Na družbeni lestvici vplivnih oseb ne »kotira« visoko. Ne najdeš ga med politiki, ne med glasbeniki, med katere se uvršča po stroki, ne med planinci, ki jim — nam pripada po duši. V življenju je marsikaj skusil, vendar je reševal probleme in premagoval težave z optimizmom, ki ga je črpal na vrhovih gora.

Bil je sin napredne družine s Primorske, ki jo je preganjanje Slovencev zaneslo v Maribor, kjer se je Zoran Komac rodil ter končal osnovno in srednjo šolo, študij violine pa je nadaljeval v Ljubljani. Med drugo svetovno vojno je do kapitulacije Italije leta 1943 preživel internacijo, se vrnil v Ljubljano in začel igrati v orkestru ljubljanske Opere. Po koncu vojne se je povsem posvetil glasbi, nadaljeval študij violine v Ljubljani, igral kot violinist v orkestru Slovenske filharmonije, nato v plesnem orkestru RTV Ljubljana pod vodstvom dirigenta Bojana Adamiča, svojo poklicno glasbeno pot pa je zaključil kot saksofonist in klarinetist v BIG BAND Jožeta Privška.

Kot z glasbo in zanjo je živel tudi z gorami in zanje, hkrati pa bil pozoren mož in skrben oče. O njegovi glasbeni poti ne morem pisati, ker nisem glasbene stroke, o njegovih gorskih poteh — številne sva prehodila skupaj — pa iz mene spontano vrejo besede. Upam, da mi jih bo nekaj uspelo prenesti tudi drugim ljubiteljem gora — bralcem Planinskega vestnika. Zoran Komac je plezalne smeri v Zahodnih in Centralnih Alpah bolj »okušal«, redke pa so slovenske stene, ki jih ni preplezal: Čopov steber s 57. leti, Dolgo nemško za svojo 70-letnico, na Škrlatico se je povzpел še lani. Skupaj je preplezal več kot 400 smeri in opravil prek 300 zimskih vzponov. Imel sem priliko deliti z njim številne plezalne in zimske vzpone. Med slednjimi se mi je najbolj zasidral v spomin zimski vzpon na Storžič konec decembra 1994. leta, ko si je med spustom

v dolino polomil rebra. Kljub nezgodi ni odnehal. Plezanje je sicer opustil zaradi »bremena let«, čeprav ga je še letos mamilo, da bi zavila v vzhodni steber Brane, ki sva ga zadnjič plezala pred petimi leti.

Seveda še vedno pogosto pohajkujeva po brezpotjih (med tednom sama, ob koncu tedna v družbi prijateljev in prijateljev) in tu pa tam celo zaideva s prave smeri. Tako kot npr. letos avgusta, ko sva »bluzila« po južnih pristopih Grintavcev osem ur namesto v opisu predvidene štiri ure. Njegov korak je danes res nekoliko počasnejši, kot je bil v mladih letih, kljub temu pa se je doslej še vsako leto udeležil pohoda borcev na Triglav. Toda ne zaradi prestiža, temveč zato, ker v gorah uživa, ker so nepogrešljiva sestavina njegovega življenja. Njegov spoštljiv odnos do gorskega sveta in do ljudi, ki ga ohranjajo, kot tudi do tistih, ki jih srečuje na gorskih poteh, mu je zagotovil brezštevne prijatelje in znance, katerih marsikdo me povpraša po njem in po njegovi ženi v primeru, da nisva na skupni planinski »odpravi«.

Dragi Zoran, ob tvojem prazniku ti skupaj s tvojimi najžejimi planinskimi prijateljicami in prijatelji želimo tudi v prihodnje zdravja, veliko dobre volje in številne pohode v drage nam slovenske planine! Če že ne boš šel vsako leto na Triglav, nama ostajajo »Polhograjski« in drugi prijazni hribi, dosegljivi poleti in pozimi.

Že pred desetimi leti sem objavil kratek sestavek o tvoji življenjski poti. Naslednjega bom spet čez deset let! Naj pa na koncu priznam, da tega sestavka nisem napisal zgolj zaradi tebe, temveč tudi kot izročilo mladi generaciji, ki jo naj tvoje življenjske izkušnje spodbudijo k vztrajnosti, poštenosti, pa tudi k sprostitvi v gorah, k estetskemu užitku, ki jih nudijo gore, če imamo do njih spoštljiv odnos, kakršnega si vselej izkazoval ti — večni mladenič.

Zdi se mi, da tavam ves omamljen

Vinko Hrovatič

*Zdi se mi, da tavam ves omamljen,
kot bi v jutru rose se napil,
a spoznam le, da osamljen
sem lepot naravnih se navžil.*

*Prve cvetke v rebri sem prestrezal,
jim v poljani še dodal jasmín,
sem v šopek vse povezal,
to je tebi moj pozdrav s planin.*